

efter Forholdene, men det er jo dog en Kendsgerning, at i den Tid, vi have haft Sparekasseinspektion, have Besvigelserne i Sparekasserne været hyppige og i ret stort Omfang. Jeg er tilbøjelig til at mene, at Staten paa dette Felt har paataget sig en Opgave, som den ikke kan magte. Ved Oprettelse af Sparekasseinspektoratet har man givet Befolkningen den Tro, at Staten paatog sig et vist Tilsyn og Kontrol med Sparekasserne, og Befolkningen mener almindeligvis, at naar der ikke bliver klaget af Sparekasseinspektøren, kan den være ganske tryk. Det er en fejl Opfattelse, og det har heller aldrig været Meningen, at Sparekasseinspektionen skulde virke i den Retning, men det udelukker ikke, at Befolkningen til Dels har den Opfattelse. Derved svækkes den Agtpaaagivenhed, som den selv burde vise overfor Sparekasserne. Jeg tror, at man kan indrette Sparekassetilsynet, som man vil, og dog ikke opnaa det helt ideelle. Den Betyggelse, som Staten kan yde paa dette Omraade, er og vil altid blive minimal. Det, som vi skulle bygge paa i denne Sag, er og bliver det sunde Omdømme, den kritiske Sans og Samvittighedsfuldhed hos de Mænd, hvem Ledelsen af Sparekasserne betros. Vil man ad Lovgivnings Vej hjælpe paa disse Forhold, bør man gaa til en Revision af Sparekasseloven og skærpe Bestyrelsernes og Revisorernes økonomiske Ansvar overfor de Kasser, der ere dem betroede, og da muligvis benytte de autoriserede Revisorer, som man haaber at faa i en nær Fremtid.

Det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen) var inde paa den Tanke, om ikke Staten burde paatage sig en Garanti-forpligtelse for samtlige de Beløb, som indskydes i Sparekasser. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i den Henstilling, han gjorde til Ministeren. Jeg tror, at man skal betænke sig mere end to Gange, inden man betræder denne Vej. Staten vil efter min Formening ikke kunne være tjent med at paatage sig en saadan Garanti, og Sparekasserne heller ikke, thi Staten vil ikke kunne paatage sig Garanti-forpligtelse uden at gøre Indgreb i Sparekassernes Selvstyre, og man kan heller ikke vente, at Staten skal paatage sig Garanti-forpligtelse for ingenting, Sparekasserne maatte yde et Vederlag, og dette Vederlag, som Sparekasserne maatte komme til at yde til Staten for dens Garanti-forpligtelse, kunde nemt blive af et saadant Omfang, at man vilde skønne, at man havde købt denne Garanti alt for dyrt.

Skønt jeg er enig med den højtærede Konseilspræsident i de Betragtninger, han i sin Egenskab af fungerende Finansminister fremsatte ved Finanslovens Forelæggelse om Sparsommelighed og om Nødvendigheden af, at der vises Resignation overfor nye Krav, og skønt jeg meget godt indser, at den økonomiske Situation, hvori vi befinde os, i høj Grad opfordrer til Sparsommelighed, er der dog et Punkt, hvor jeg ikke kan undlade at paakalde Statens yderligere Støtte, og det gælder hele vort Sindssygevesen. Desværre er det jo saa, at Sindssygdommene blive mere og mere almindelige, og selv om Statistikken ikke fuldt ud har Ret, naar den søger at godtgøre denne Sindssygdommens foruroligende Tiltagen, saa er det dog en Kendsgerning, at alle vore Sindssygeanstalter ere fulde af Patienter, og at der ofte kan gaa flere Maaneder mellem det Tidspunkt, da man forlanger en Patient indlagt paa en Sindssygeanstalt, og til Anstalten kan give Plads. Det er et saare uheldigt Forhold; hvad enten Patienten maa holdes i Hjemmet eller bliver ført til et Sygehus, som ikke er beregnet paa at modtage Sindsygepatienter, saa er dette forbundet med megen Besvær og betydelige Omkostninger, navnlig til Vagthold og lignende. Det synes mig, som ogsaa det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) forgangen Dag udtalte, at Staten bør i alt Fald sørge for, at der bliver Plads paa Sindssygeanstalterne. Staten har allerede nu betydelige Udgifter til Sindssygevesenet; saa vidt jeg kan se, er der paa det foreliggende Finanslovsforslag foreslaaet 1,705,000 Kr. til Sindsygevesenet. For 5 Aar siden, paa Statsregnskabet for 1904—05, var Udgiften til de sindssyge 1,138,000 Kr. — jeg nævner kun Tusinderne. Det vil sige, at for Statens Vedkommende er Udgiften til de sindssyge støgen med over 100,000 Kr. aarlig.

Jeg tillader mig at henstille den Tanke til Overvejelse for den højtærede Justitsminister og dette høje Ting, om ikke Staten kan overtage Udgifterne til samtlige sindssyge, som indlægges paa tredje Klasse. Det er jo saaledes ifølge Fattigloven, at den Hjælp, som Kommunerne yde til sindssyges Kur og Pleje, ikke har Fattighjælps Virkning. Dette Forhold gør det lettere for mange fattige at modtage Kommunehjælp, men Kommunerne have jo ingen som helst Forpligtelse til at paatage sig disse Udgifter, saa længe vedkommende Forsørger selv har de Midler, som nødvendigt medgaa til Kur og Pleje for de sindssyge i Familien. Der er vist mange, tror